

Kilise Organizasyonu ve Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 5:23–27; Mat. 20:25–28; Tit. 1:9; Mat. 16:19; Gal. 6:1, 2; Mat. 28:18–20.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun’ ” (*Matta 20:26, 27*).

Yedinci–Gün Adventistleri olarak, kurtuluşun yalnızca İsa Mesih’in insanlık için başardığı şeye iman etme yoluyla gerçekleştiğine inanan Protestan Hıristiyanlarız. Mesih’in bizim için yaptığı şeyin faydalarını almak için bir kiliseye ya da bir kilise hiyerarşisine ihtiyacımız yoktur. Mesih’ten aldığımız şeyi, doğrudan O’ndan alıyoruz, çarşıdaki Vekilimiz ve göksel tapınaktaki arabulucu Başkahinimiz olarak.

Yine de, kilise Allah’ın yaratışdır ve Allah, onu bizim için buraya bir kurtuluş aracı olarak değil, dünyaya kurtuluşun bildirilmesine ve açıklığa kavuşmasına yardımcı olan bir araç olarak yerleştirmiştir. Kilise, müjdenin dünyaya yayılması için İsa’nın yarattığı bir organizasyondur. Organizasyon, kilisenin hizmetini sağlamaştırdığı ve olanak sağladığı sürece önemlidir. Kilise organizasyonu olmadan, İsa’nın kurtarıcı mesajı başkalarına etkili bir şekilde iletilemezdi. Kilisenin liderleri de birliğe teşvik etme ve İsa’nın örneğini temsil etme açısından önemlidir.

Bu hafta kilise organizasyonunun hizmet açısından neden önemli olduğunu ve kilisenin birliğini nasıl teşvik ettiğini inceleyeceğiz.

**23 Aralık Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Kilisenin Başı Mesih

Daha önceki bir çalışmamızda gördüğümüz gibi, Yeni Ahit'te kilise, beden metaforu ile temsil edilir. Kilise, Mesih'in bedenidir. Bu metafor, kilisenin çeşitli yönlerine ve Mesih ile halkı arasındaki ilişkiye işaret eder. Mesih'in bedeni olarak kilisenin varlığının esası O'na dayanır. O, Baş (*Kol. 1:18, Ef. 1:22*) ve kilise yaşamının Kaynağıdır. O'nsuz, kilise olmazdı.

Kilise aynı zamanda kimliğini Mesih'ten alır, zira O, kilise inanc ve öğretilerinin Kaynağı, Temeli ve Yaratıcısıdır. Oysa kilise, kimliği için her ne kadar önemli olsa da bundan çok daha fazlasıdır. Kilisenin ne olduğunu belirleyen şey, Kutsal Yazılar'da ortaya çıkan, Mesih ve O'nun Sözü'dür. Böylece, kilise kimliğini ve önemini Mesih'ten sağlar.

Efesliler 5:23–27'de Pavlus, Mesih ve kilisesi arasındaki ilişkiyi, karı koca arasında olması gereken ilişki türünü göstermek için kullanır. Mesih ve kilisesi arasındaki bu ilişkinin ana fikirleri nelerdir?

Yüzyıllar boyunca liderlerin suistimal etmelerinden dolayı, boyun eğme kavramı konusunda tereddüt etsek de, kilisenin yine de, Baş'a, Mesih'e ve O'nun otoritesine boyun eğmesi gerekir. Mesih'i kilisenin Başı olarak kabul etmemiz, nihai bağlılığımızın kime ait olduğunu hatırlamamıza yardımcı olur ve bu da Rab'bin ta kendisine olmalıdır, başkasına değil. Kilise organize olmalıdır, ancak bu organizasyon her zaman kilisemizin gerçek lideri olan İsa'nın otoritesine bağlı olmalıdır.

“İmanlı topluluğu O'nun temeli olarak İsa'nın üzerine kuruludur; ve önderi olarak İsa'ya itaat etmelidir. Ne insanlara bağımlı ne de onların kontrolü altında olmalıdır. Birçok kimse imanlı topluluğunda güvenilir bir konuma sahip olmanın, ne yapmaları ve neye inanmaları konusunda diğer insanları yönlendirme hakkı verdiğini iddia eder. Tanrı böyle bir iddiayı onaylamaz. Kurtarıcı şöyle bildirir: “Hepiniz kardeşsiniz.” Herkes Şeytan'ın ayartıcı gücüne maruz kalabilir ve hataya düşebilir. Hiçbir fani varlığın rehberliğine güvenemeyiz. İmanın Kaya'sı İsa'nın imanlı topluluğunda yaşayan varlığıdır. Buna en güçsüz olanlar bile güvenebilir. Kendisinin en güçlü olduğunu sananlar bu düşüncelerinden vazgeçip İsa'nın gücüne güvenmedikleri sürece kendilerinin en güçsüz kişiler oldukları kanıtlanacaktır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 404.

Pek kolay olan herhangi bir “ölümlü varlığa” değil de, Mesih'e bağlı olmayı nasıl öğrenebiliriz?

Hizmetkâr Liderlik

Havarileri ile yaptığı hizmet sırasında muhtemelen onların sahip olmak istedikleri güç konusundaki kıskançlıklarından dolayı İsa'yı defalarca çileden çıkararak anlar oldu. Elçiler, İsa'nın krallığının güçlü liderleri olma konusunda hevesli görünüyorlardı (*Mar. 9:33, 34; Luk. 9:46*). Öğrenciler Son Akşam Yemeği'ni birlikte yedikleri sırada dahi, bu tahakküm ve üstünlük duyguları onların aralarında hissedilebiliyordu (*Luk. 22:24*).

Buna benzer bir durumda, İsa, O'nun halkı arasındaki ruhsal liderliğe ilişkin düşüncelerini açıkça dile getirdi. İsa'nın Matta 20:25–28'deki tavsiyesinden hangi liderlik ilkelerini öğreniyoruz? Bu ilkeyi hayatımızda ve özellikle kiliselerimizde nasıl gösterebiliriz?

“Bu özlü pasajda İsa, bize iki tip otorite modeli sunuyor. Birincisi Roma otoritesi fikridir. Bu modelde, elitler diğerleri üzerinde hiyerarşik olarak durmaktadır. Onlar karar verme yetkisine sahiptirler ve alttakilerin boyun eğmesini beklerler. İsa, ‘Sizin aranızda böyle olmayacak!’ diye belirttiğinde, bu otorite modelini açıkça reddetti. Bunun yerine öğrencilere olağanüstü bir şekilde, aşına oldukları hiyerarşik modelin tamamen reddedildiği ya da tersine çevrildiği yeni bir otorite modelini sundu.”—Darius Jankiewicz, “Serving Like Jesus: Authority in God’s Church,” *Adventist Review*, Mart 13, 2014, s. 18.

İsa'nın bu hikâyede sunduğu otorite kavramı iki anahtar kelimeye dayanmaktadır: *hizmetkâr* (*diakonos*) ve *köle* (*doulos*). Bazı çevirilerde ilk kelime geçiş *hizmetkâr*; genellikle “reis” olarak, ikinci, kelime ise “uşak” veya “kul” olarak tercüme edilir. Her iki sözcük de, İsa'nın niyetini vurgulamada yetersiz kalır. İsa tüm otoriter yapıları yıkmak istemese de, vurgulamak istediği şey, kilise liderlerinin her şeyden önce Allah'ın halkının hizmetkârları ve köleleri olması gerektiğidir. Onların konumları, insanlar üzerinde otorite kullanmak ya da onlara egemen olmak veya kendileri için prestij ve itibar kazanmak değildir. “İsa farklı ilkelere dayalı olan bir egemenlik kuruyordu. İnsanları yetkiye değil; Tanrı'ya hizmete çağırdı ve güçlülerin, güçsüzlere destek olmasını istedi. Güç, mevki, yetenek ve bilgelğe sahip olanlar, diğerlerinden daha büyük bir sorumluluk taşıyorlardı ve çevrelerindeki insanlara faydalı olmak için çaba harcamalıydılar.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 538.

Yuhanna 13:1–20'yi okuyun. İsa, havarilerine hangi liderlik örneğini verdi? İsa bu ayetlerde bizlere hâlâ ne öğretmeye çalışıyor? Buradaki ilkeyi, kilisenin içinde ve dışında başkalarıyla olan tüm davranışlarımızda nasıl açığa çıkartabiliriz?

Kilise Birliğini Koruma

2. Timoteos 2:15 ve Titus 1:9'u okuyun. Pavlus'un Timoteos ve Titus'a verdiği tavsiyelere göre, hangi önemli görevler imanlı bir kilise liderinin ve ihtiyarın sorumluluğudur?

Pavlus'un doktrin ve öğretileri saf bir şekilde tutmaya ne kadar önem verdiğine dikkat edin. Bu, özellikle birlik için çok önemlidir, çünkü her şeyden öte, öğretilerimizin kilisemizi birleştiren şey olduğunu iddia edebiliriz. Yine, Adventistler olarak, kültür, geçmiş ve hayatın farklı yollarından gelen insanlar olarak, Mesih'teki birliğimiz, Mesih'in vermiş olduğu gerçeğe olan anlayışımızda bulunur. Eğer bu öğretiler üzerinde kafalarımız karışırsa, özellikle de sona yaklaşırken, sadece kaos ve bölünme gerçekleşecektir.

"Tanrı'nın ve dirilerle ölüleri yargılayacak olan Mesih İsa'nın önünde, O'nun gelişi ve egemenliği hakkı için sana buyuruyorum: Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklidir. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını oksayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tikayıp masallara sapacaklar" (2. Tim. 4:1-4).

Bu sözlerle Pavlus, ilham aldığı düşüncelerini İsa'nın ikinci gelişi ve ahiret günü üzerinde yoğunlaştırıyor. Elçi, bu önemli öğüdü Timoteos'a vermek için Allah tarafından ona verilen tüm otoriteyi kullanıyor (bkz. 1. Tim. 1:1). Sahte öğretilerin ve ahlâksızlığın arttığı son günler bağlamında, Timoteos, Allah'ın Sözü'nü vaaz etmek zorundadır. Ona yapılmış olan hizmet çağrısı budur.

Öğretim hizmetinin bir parçası olarak, Timoteos ikna etmek, azarlamak ve teşvik etmekle görevlidir. Bu fiiller, Kutsal Yazılar tarafından verilen rehberliği hatırlatmaktadır (2. Tim. 3:16). Açıkçası, Timoteos'un işi Kutsal Yazılar'da bulunduğu şeyleri takip etmek, öğretmek, uygulamak ve bunu cefakârlıkla ve sabırla yapmaktır. Sert ve şiddetli azarlamalar, bir günahkârı nadiren Mesih'e getirir. Pavlus'un yazdıklarını Kutsal Ruh'un rehberliğinde takip eden Timoteos, hizmetkâr-lider tavrıyla birlikte kilise içinde güçlü bir birleştirici güç olacaktır.

Kilise liderlerimizin kilisede birliği sürdürmelerine yardımcı olabileceğimiz pratik yollar nelerdir? Tartışmaların ortasında bile, bölünmeler karşısında her zaman birliğin gücü olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

Kilise Disiplini

Kilise organizasyonunun ana konularından biri de disiplinle uğraşmaktır. Disiplinin, kilisenin birliğini korumak için nasıl yardımcı olduğu, bazen hassas bir konudur ve kolayca yanlış anlaşılabilir. Ancak, Kutsal Kitap'ın bakış açısıyla, kilise disiplini iki önemli alana odaklanır: öğretinin saflığını korumak ve kilise yaşamının ve uygulamaların saflığını korumak.

Daha önce de gördüğümüz gibi, Yeni Ahit, özellikle zamanın sonunda, irtidatın ve sahte öğretinin ortaya çıktığı zamanlarda, Kutsal Kitap öğretisinin saflığını korumanın önemini vurgulamaktadır. Aynı şey ahlâksızlığa, sahtekârlığa ve fesatlığa karşı korunarak topluluğun saygınlığını korumak için de geçerlidir. Bu sebeple Kutsal Yazılar için şöyle denilmiştir, “öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır” (2. Tim. 3:16).

Matta 16:19 ve 18:15–20’yi okuyun. İsa, kiliseye disiplinle ilgili olarak hangi ilkeleri verdi ve kusurlu olanlar konusunda uyardı?

Kutsal Kitap, disiplin ve ruhsal ve ahlâki hayatlarımızda birbirimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirme kavramını desteklemektedir. Aslında, kilisenin ayırt edici işaretlerinden biri, onun kutsallığı veya dünyadan ayrı olmasıdır. Kutsal Kitap'ta, kilisenin ahlâksız davranışlara karşı kararlı bir şekilde hareket etmesini gerektiren zor durumların birçok örneğini buluyoruz. Kilisede ahlâki standartlar korunmalıdır.

Bu ayetler, kilisede zor meselelere hitap ederken hangi ilkeleri takip etmemizi öğretiyor? Mat. 7:1–5; Gal. 6:1, 2.

Kilise disiplininin gerekliliği hakkındaki Kutsal Kitap öğretisini inkar edemeyiz. Bu olmadan Söz'e sadık kalamayız. Ancak bu uyarıların çoğunda olan kurtarıcı özelliğe dikkat edin. Disiplin, mümkün olduğunca kurtarıcı olmalıdır. Bizlerin de günahkâr olduğumuzu ve hepimizin lütfâ ihtiyacı olduğunu hatırlamamız gerekiyor. Bu nedenle, disiplini yönetirken, alçakgönüllülükle ve kendi zayıflıklarımızın bilinçli bir farkındalığıyla bunu yapmalıyız.

Hata yapanlarla kurduğumuz ilişkilerde, cezalandırmaktan çok bir kurtuluş tavrıyla hareket etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Hizmet için Organizasyon

Bu çeyrek yıl boyunca (ve tekrar tekrar) gördüğümüz gibi, bir kilise olarak, insanlara ulaşmak ve hizmet için organize ve birlik olmuşuzdur. Biz sadece benzer düşünen insanlarla bir araya gelerek birbirimizin inancını onaylayan bir sosyal kulüp değiliz (bu da önemli olsa da). Dünyayla, kendimizin de sevdiği gerçekleri paylaşmak için bir araya getirildik.

Matta 28:18–20’de, İsa havarilerine dünyevi hizmetleri için nihai talimatları verdi. İsa’nın buyruğundaki anahtar sözcükleri bulun. Bu sözcükler bugün kilise için ne ifade ediyor?

İsa’nın havarilerine verdiği büyük vazife, dört anahtar fiili içerir: gitmek, öğrenciler yetiştirmek, vaftiz etmek ve öğretmek. Bu ayetlerin Grekçe gramerine göre, ana fiil öğrenci yetiştirmektir ve diğer üç fiil ise bunun nasıl yapılabileceğini gösterir. Tüm uluslara müjdeyi duyurunca, insanları vaftiz edince ve İsa’nın söylediklerini araştırmayı öğretince, imanlılar yetiştirilir.

Kilisenin bu vazifeye yanıt vermesiyle, Allah’ın krallığı genişler ve tüm milletlerden daha fazla insan, İsa’yı Kurtarıcı olarak kabul edenlerin safalarına katılır. Vaftiz olma ve O’nun öğretilerine uyma konusunda İsa’nın emirlerine itaat, yeni bir evrensel aile oluşturur. Yeni öğrenciler, kendileri de daha fazla öğrenci yetiştirdiklerinde, İsa’nın gündelik varlığından emin olurlar. İsa’nın varlığı, Allah’ın varlığının bir vaadidir. Matta’nın müjdesi, İsa’nın doğuşunun “Tanrı bizimle” (*Mat. 1:23*) olduğuna dair ilanla başlar ve ikinci gelişine kadar İsa’nın bizimle olan varlığını sürdürmesi vaadiyle son bulur.

“Mesih öğrencilerine işlerinin kolay olacağını söylemedi. . . Onlara, kendileriyle birlikte olacağına dair güvence verdi; ve imanla ilerlemeleri halinde, Her Şeye Kadir Olan’ın kalkanının koruması altında hareket edeceklerdi. Onlardan cesur ve güçlü olmalarını istedi; zira meleklerden daha kudretli olan Kişi saflarında olacaktı – göğün ordularının Generali. O, işlerinin devamı için her şeyi sağladı ve başarısının sorumluluğunu kendi üzerine aldı. O’nun sözüne itaat ettikleri ve O’nunla bağlantılı olarak çalıştıkları sürece, başarısız olamazlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 26.

İsa’nın ikinci gelişine dek halkıyla mevcut olması vaadinin anlamı üzerine düşünün. Bu vadin gerçekliği, İsa tarafından bize verilmiş olan emri yerine getirmeye çalışırken bizi nasıl etkilemelidir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Individual Responsibility and Christian Unity,” s. 485–505, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*; “Unity in Diversity,” s. 483–485, ve “Church Discipline,” s. 498–503, *Gospel Workers*. Read the articles “Church,” s. 707–710, ve “Church Organization,” s. 712–714, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümlerini okuyun.

“İyi liderliğin ilkeleri, kilise de dahil olmak üzere tüm toplum biçimlerine uygulanır. Ancak, kilisedeki lider, bir liderden daha fazlası olmalıdır. O ayrıca bir hizmetkâr da olmalıdır.

“Lider olmakla hizmetkâr olmak arasında bariz bir çelişki vardır. Bir kişi nasıl aynı anda hem liderlik edip hem de hizmetkâr olabilir? Lider onurlu bir pozisyonu işgal etmiyor mu? Başkalarının ona itaat etmesini emretmiyor ve beklemiyor mu? O halde, bir hizmetkâr olma, emir alma ve onları yerine getirme gibi alçak bir pozisyonunu nasıl yerine getirir?

“Bu paradoksu çözmek için İsa’ya bakmalıyız. O hizmet eden bir liderlik ilkesini müthiş bir şekilde temsil etti. Tüm hayatı bir hizmetti. Ve aynı zamanda dünyanın gördüğü en büyük liderdi.”—G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), s. 106.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 **Hizmetkâr–lider fikri üzerinde daha fazla durun. Eğer varsa, bunun örneklerini seküler dünyada bulabilir miyiz?**
- 2 **Matta 20:25–28’i tekrar okuyun. Bu ayetler, Allah’ın büyük (Mat. 20:26) kelimesinin dünya tarafından anlaşıldığının aksine Kendi anlama biçimi hakkında bize ne diyor?**
- 3 **Kilise liderlerinin görevlerinden birisi birlikteliği korumak ise, onların insanî yönleri mükemmel bir örnek olmalarını engellediğinde ve bocaladıklarında bizler ne yapmalıyız?**
- 4 **Kilise disiplini yönetirken, hata yapanlara lütufkâr ve sevgi ruhuyla yaklaşmamız neden çok önemlidir? Matta 7:12, bu süreçte neden hep aklımızda olmalıdır?**

ÖZET: Kilisenin hizmeti ve imanlıların birliği için iyi bir kilise organizasyonu şarttır. Mesih, kilisenin Başlı’dır ve kilise liderleri, Allah’ın halkına liderlik ederken O’nun örneğini takip etmelidirler. Birlik, Allah’ın Sözü’nün sadık bir şekilde öğretilmesiyle ve bu Söz’e sadık bir şekilde yaşamakla korunur.

Eşim Kiliseden Ayrıldı

Daniel Gatan

Eşim Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gitmeyi bıraktı ama ben umudumu kaybetmedim. İşte nedeni.

Baskıcı Komünist döneminde ülkem Romanya'da bir kadın, Adventist Kilisesi'ni öğrenmiş ve düzenli bir şekilde Sebt ibadetlerine katılmaya başlamıştı. Bu durum eşini çok öfkeliyordu.

"Her Sebt gününde aynı saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu eşi.

"Canım, Adventist kilisesine gidiyorum," diye cevapladı kadın.

"Bunu zaten biliyorum," diye parladı adam. "Oraya gitmeye devam edebilirsin ancak bir şartla: Vaftiz olamazsın. Vaftiz edildiğini duyarsam, öğrenirsem seni öldürürüm."

Kadın Kutsal Kitap'ı okuyup İsa hakkında daha fazlasını öğrendikçe, vaftiz olup İsa'nın savunucusu olması gerektiğine dair sorumluluk hissetmeye başladı.

Sebt töreninden sonra kilise üyeleri yeni vaftiz olmuş üyelerin etrafını sardılar. Onlara sarılarak renkli çiçekler sundular. Herkes gülümsüyordu, bir kadın hariç. Kocasının ne tepki vereceğinden emin değildi.

Öğleden sonra eve elinde çiçeklerle döndüğünde kocası ön bahçedeydi. Oturduğu masanın üzerinde keskin bir bıçak duruyordu.

"Çiçekler nereden?" diye sordu.

"Bugün vaftiz oldum," diye yanıtladı kadın.

Adamın yüzü öfkeden mosmor oldu.

"Sana vaftiz olursan seni öldürürüm dediğimde bana inanmadın mı?" dedi masanın üzerindeki bıçağı alarak. "Ölmeye hazır ol," dedi ve kadının üzerine saldırdı.

Kadın evin arkasındaki büyük bahçelerine kaçtı. Kocası mısırların arasında kadını yakaladı. Bıçağı yukarı doğru kaldırırken kadın son bir isteği için ona yalvardı: dua etmek. Kocası kabul etti ve diz çökmüş dua ederken onu izledi. Kadın Allah ile konuşurken, eşi elinde bıçakla üzerine çöktü.

Aniden bıçak sapından kurtuldu ve zararsızca yere düştü. Adamın yüzü bembeyaz oldu. Bedeni titremeye başladı ve bıçağın yanına yere yığıldı. Kadın ayağa kalktı, kocasına yardım etti. Hiç konuşmadan eve girdiler.

Adam çok geçmeden vaftiz oldu. Allah onun yüreğini değiştirdi.

Eğer Allah bu adamın yüreğini değiştirebiliyorsa karımın yüreğine de dokunabileceğini biliyorum. Tüm umutlar kaybolmuş gibi görüldüğü zamanlarda bile güvenebileceğim Allah var.

68 yaşındaki Daniel Gatan, Plosca, Romania'da emekli bir inşaat işçisi.